

277
y

Krzysztof NOWICKI

9.

apel

werble zwołują apel żyjących
na nieznanej płycie ogień
rozszerpują powietrze w palcach wilgotnych
twarze pociemniały na znak i na dowód

w piasku się nie rozciera kamieni
w rzece się światła nie złowi
w drzewie soku nie usłyszy
w imieniu człowieka jest tylko słowo

tej ziemi nie opuszczą
wiatru w gałęziach nie zamkną
nie odwrócą gestów
snu nie spędza z oczu

f

oczy otwarte na pamięć
okaleczone źródła
wśród powikłanych włókien cienia

werble zwołują apel żyjących
wokół to samo imię rzeka drzewo piasek

w pęknięciach twarzy -

nagły pejzaż historii
na znak i na dowód